

ת"ד 1746/10/21 - מדינת ישראל נגד יהושוע דרעי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 1746-10-21 מדינת ישראל נ' דרעי

בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

המאשימה	מדינת ישראל	בעניין:
	ע"י ב"כ עו"ד פקד נופית גנון	
	חטיבת התביעות (תעבורה), משטרת	
	ישראל	
	נגד	
הנאשם	יהושוע דרעי	
	ע"י ב"כ עו"ד חנניה באואר	

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה לאחור תוך סיכון עוברי דרך, בניגוד לתקנה 145(1) לתקנות התעבורה; נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה; וגרם חבלה של ממש בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום ביום 11.01.21 בעת שרכבו של הנאשם היה במוסך, התבקש הנאשם להזיז את רכבו בנסיעה לאחור. בעשותו כן, לא נקט הנאשם בכל אמצעי הזהירות הנדרשים בנסיבות, לא נתן דעתו לדרך, ובעת שהחל בנסיעה לאחור לחץ בשוגג על דוושת התאוצה במקום על דוושת הבלם.

הנאשם איבד בכך שליטה על רכבו, הרכב נסע לאחור ופגע ב-2 עובדי המוסך שעמדו מאחורי הרכב [להלן: "הנפגעים"]. "נפגע א" נחבל ונזקק לטיפול רפואי. "נפגע ב" נחבל חבלות של ממש בכך שנגרמו לו: שבר בצלע 5, קרע בשריר בכתף שמאל, חתך מעל לשוק ימין שנסגר בניתוח, וחתכים בידים. בנוסף רכבו של הנאשם ניזוק.

דין

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה עותרת לפסילה בפועל שלא תפחת מ-10 חודשים, פסילה על תנאי, קנס וחתימת הנאשם על התחייבות כספית, ותומכת עמדתה בעיקר בחבלות של ממש, שהן לשיטתה ברף הבינוני.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת במתחם הענישה המקובלת לשיטתה במקרים דומים, העומד על פסילה עמוד 1

בפועל שבין 10 ל-18 חודשים ואף כולל צו לריצוי עבודות של"צ. לשיטת המאשימה מדובר ברשלנות ברף בינוני - גבוה.

לשיטת ההגנה מדובר ברף רשלנות נמוך, בהתחשב בכך שהתאונה ארעה בתוך שטח מוסך, ולא בכביש ובמהירות נמוכה, למעשה ביציאה מהמקום. ב"כ הנאשם מפנה לעברו התעבורתי של הנאשם שהוא תקין לחלוטין וללא רבב משך 42 שנות נהיגה. הנאשם נוהג משנת 1980 למעשה ללא הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה אשר למתחם הענישה המתחיל לשיטת ההגנה ב- 3 חודשי פסילה, ואינו מצדיק לשיטת ההגנה הטלת צו של"צ כלל.

ב"כ הנאשם בקש להתחשב במיוחד בנסיבותיו האישיות המשפחתיות של הנאשם כפי שפרטו בפני בהרחבה הנאשם ובנו שהעידו במסגרת טיעונים לעונש וכן בכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות מלאה למקרה.

קביעת מתחם הענישה:

בתיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", נקבעו העקרונות והשיקולים המנחים את בית המשפט בעת מתן גזר הדין. העיקרון המנחה את בית המשפט בבואו לחרוץ את דינו של הנאשם הוא עקרון ה"הלימה", לאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו בסופו של יום.

במכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול, יש לבחון את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת לגבי ענישה במקרים אלה (סע' 40ב ו-40ג לחוק העונשין).

סעיף 40ג, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה הוא סעיף עונשי, הקובע ענישת מינימום (3 חודשי פסילה) בגין תוצאה של גרם "חבלה של ממש" בתאונת דרכים. בנוסף על פי אותו הסעיף קיימת ענישת מינימום זהה גם לצד הרשעה בעבירות של "נהיגה בקלות ראש" לפי ס' 62(2) לפקודת התעבורה וענישת מינימום נוספת אף לצד עבירה של "נסיעה לאחור שלא בזהירות" לפי ס' 45(1) לתקנות התעבורה.

לענין תאונת דרכים שנגרמה ברשלנות שאינה ברף הגבוה, ע"י נהג "נורמטיבי" שעברו התעבורתי תקין, אך נסתיימה בחבלה של ממש מסוג שבר המותיר מגבלה, נקבע לא אחת בפסיקת בתיהמ"ש לתעבורה כי התוצאה - היינו החבלה של ממש, אינה מבטאת בהכרח רשלנות מיוחדת של הנהג הפוגע ובמידה רבה היא "מקרית". תאונה יכולה להסתיים בחבלה קלה או מאידך בשברים.

מכאן, שהחבלה של ממש והפגיעה בנפגע בתאונת הדרכים, היא בהחלט שיקול מרכזי בענישה אך מדובר באחד מתוך מספר שיקולים. קיימים גורמים נוספים שיש לתת להם את הדעת, כגון מידת ההתרשלות בנהיגה, וותק הנהיגה והעבר התעבורתי של הנהג הפוגע, שיקולי שיקום ונסיבות אישיות של הנהג ומשפחתו. ביהמ"ש בסופו של יום מאזן בגזר דינו בין מכלול השיקולים.

סקירת ענישה במקרים דומים:

בתיק ת"ד (ירושלים) **3461-06-12** כב' הש' טננבאום: הוגש כ"א בגין סטייה מנתיב וחבלה של ממש (תפרים למעורב ושברים ברגליים לנאשמת, שנקבעו לה 29% נכות במל"ל). הוצג הסדר טיעון ובו 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים, וקנס. ביהמ"ש בצעד חריג, לא הסכים לכבד את הסדר הטיעון למרות הסכמת התביעה שלא להטיל פסילה בפועל על הנאשמת (נוכח פציעתה הקשה) וגזר על הנאשמת - 3 חודשי פסילה בפועל, חודשיים פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בשיעור 1200 ₪.

בתיק ת"ד (מרכז) **12852-12-10** כב' הש' רות רז: הוגש כ"א בגין פגיעה בהולך רגל על גבי מעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש (חתכים ברגליים, ניתוח ואשפוז). לאחר ניהול הוכחות נקבעה רשלנות תורמת של הולך הרגל, ולעונש גזר ביהמ"ש - 4 חודשי פסילה בפועל, 3 ח' פע"ת ל-3 שנים וקנס בשיעור 1500 ₪.

בתיק ת"ד (מרכז) **3922-01-11** כב' הש' רות רז: הוגש כ"א בגין ת"ד ברשלנות גבוהה תוך סטייה מנתיב, חציית קו הפרדה רצוף אי ציות לתמרור אזהרה ונהיגה בקלות ראש, הכול תוך גרם חבלה של ממש לנהג הרכב המעורב (שברים ברגל וניתוח). ביהמ"ש גזר 11 חודשי פסילה בפועל, 4 ח' פע"ת ל-3 שנים וקנס בגובה 1800 ₪.

בתיק ת"ד (ת"א) **946-01-12** כב' הש' דן סעדון: הוגש כ"א בגין פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה, וחבלה של ממש קשה (חבלת ראש, דימום תוך גולגלתי, אבדן הכרה ואישפוז). התביעה עתרה לפסילה ארוכה לשנים והסתמכה על פסיקה בדומה לטיעוני התובעת בפני. ביהמ"ש ניתח את הפגיעה החמורה מול נסיבות התאונה ונסיבות הנאשם וגזר - 5 חודשי פסילה, 7 חודשי פע"ת וקנס בגובה 2000 ₪.

בתיק ת"ד (חיפה) **252-08-10** כב' הש' בנג'ו: הוגש כ"א בגין נסיעה לאחור, סטייה, חציית שטח הפרדה וקלות ראש. נגרמו חבלות של ממש למעורב (שברים ב-4 צלעות, קונטוזיה ריאתית, שבר באגן, הנפגע נותח לשחזור וקיבוע השבר ואושפז). הנאשם, שוטר מצטיין, אב ל-7 ילדים, עברו התעבורתי תקין, ומדובר בתאונה מבצעית עת היה בדרכו עם ניידת לאירוע פלילי. ביהמ"ש עמד על המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות אישיות של הנאשם גם בתאונות שתוצאתן חבלה קשה מאד, וגזר על הנאשם 6 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פע"ת ל-3 שנים, התחייבות בסך 7500 ש"ח שלא לעבור העבירות ל-3 שנים וקנס בגובה 1500 ₪.

בתיק ת"ד (ת"א) **5924-08-10** כב' הש' שרית קריספין-אברהם: הוגש כ"א בגין פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה ונהיגה בקלות ראש, תוך גרם חבלה של ממש (שבר במרפק). לנאשם עבר תעבורתי מכביד (נוהג משנת 2002 ולחובתו

15 הרשעות קודמות). למרות זאת, בהסדר טיעון שהציגה עתרה התביעה ל- 4 חודשי פסילה בפועל, פע"ת וקנס. ביהמ"ש כיבד ההסדר תוך שהוא מצוין כי "הסדר הטיעון מקל במידה מסוימת עם הנאשם, אולם לא במידה שתמנע מביהמ"ש לאמצו".

כמצוות המחוקק אני קובע לפיכך כי העונש המקובל בבתי המשפט לתעבורה במקרים דומים נע כמיניפה בין 5 ל-12 חודשי פסילה בפועל, בין מאסר מותנה להתחייבות כספית ויכול שיכלול גם צו לריצוי עבודות של"צ. בנוסף כולל העונש גם קנס כספי, ופסילה על תנאי.

גזירת עונשו של הנאשם שבפני:

מקובל כי הענישה בשיטתנו הינה לעולם אינדיוידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם. לעניין זה מן הראוי להביא את דבריה של כב' הש' בדימוס ד. דורנר, בע"פ 5106/99 אבו- ניג'מה נ' מדינת ישראל, [פ"ד נד (1) 350, פסקה 7]:

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיוידואליים העומדים בפניהם".

לאור האמור, השאלה הדרושה הכרעה היא האם לתת משקל לשיקולי "שיקום" של הנאשם ולא רק לשיקולי "גמול" "מניעה" ו"הרתעה". לאחר שבחנתי את נסיבות התאונה, את החבלות שנגרמו ל-2 הנפגעים ותוך שנתתי מקום גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו ומפי בנו, אני סבור כי התשובה לכך בהחלט חיובית. ואסביר.

הנאשם שלפני מנהל בדרך כלל, אורח חיים תקין ונורמטיבי. הסיכון התעבורתי הנשקף ממנו קטן.

הנאשם בן 72, נשוי, אב ל-3 ילדים, וסב לנכדים, פנסיונר של חיל האוויר וכיום עובד ומתפרנס מעבודתו במזכירות האקדמית בקריה האקדמית אונו. הנאשם נוהג כאמור ברכב מאז שנת 1980, ללא הרשעות בתעבורה כלל.

בדבריו בפני במסגרת טיעונים לעונש, עשה עלי הנאשם רושם חיובי מאד של אדם זהיר, איש משפחה, איש עמל ועבודה, בבחינת "מלח הארץ" אדם המכבד ושומר על החוק. התרשמתי כי העבירות בהן הורשע כאמור, אינן מאפיינות את אורח חייו.

לנאשם נסיבות משפחתיות ואישיות נוספות אותן הביא בפני, אשר מצאתי כי יש מקום להתחשב בהן בקביעת עונשו ברף התחתון של מתחם הענישה. מחמת צנעת הפרט אזכיר רק מה מהדברים ובקצרה. הנאשם אפוטרופוס בדין ומטפל בעצמו בביתו, בת 44, בעלת צרכים מיוחדים וסובלת בשנים האחרונות מבעיות רפואיות מורכבות בנוסף על מגבלתה. מצבה מצריך השגחה צמודה וקפדנית.

בנו של הנאשם, טייס קרב בעברו, שרת כקצין וטייס ביחידה מסווגת, סובל בשנים האחרונות מ-"פוסט טראומה" על רקע שירותו הצבאי וכיום מזה מספר חודשים חזר להתגורר בבית הוריו והוא נתמך על ידי הנאשם, רגשית וכלכלית כולל בשגרת היומיום.

בחנתי אף את נסיבות התרחשות התאונה כעולה מעובדות כתב האישום, והגעתי לכלל מסקנה כי התאונה ארעה עקב רשלנות בדרגה נמוכה מצדו של הנאשם. נותר בי רושם כי על רקע וותק הנהיגה הארוך ועברו התעבורתי התקין של הנאשם, מדובר ברשלנות רגעית, טעות שהיא תוצאה של בלבול או הסח דעת ולא של פזיזות או נהיגה רשלנית מצדו של הנאשם.

זאת ועוד, הנאשם הודה בביצוע העבירות על פי כתב האישום, באופן מיידי, למעשה עוד בחקירתו במשטרה, בכך חסך אף מזמנו של בית המשפט. הודאתו באשמה כאמור, מלמדת כי הנאשם הפיק לקח ממעשיו, ולפיכך אני נכון להניח לזכותו כי מתקיים בו הפסוק: "**מכסה פשעיו לא יצליח, מודה ועוזב ירוחם**" (משלי כ"ג יג').

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים, נתתי דעתי לתוצאות התאונה המתבטאות בחבלות של ממש כמתואר, ולאחר שהתרשמתי כי מדובר במעידה ראשונה וחד פעמית של הנאשם, על רקע עבר תעבורתי ארוך ותקין ובהתחשב בהודאתו של הנאשם באשמה, אגזור את העונש ההולם לנאשם לדעתי במקרה זה, כדלקמן.

אני דן לפיכך את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **קנס בסך 1,500 ₪.** הקנס ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 15.06.22.
2. **10 חודשי פסילה של רישיון הנהיגה של הנאשם, מתוכן 5 חודשי פסילה בפועל ו-5 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים מהיום.**

הפסילה בפועל תחל לא יאוחר מיום 15.06.22, והיא במצטבר לכל פסילה אחרת. הנאשם מוזהר כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות ביהמ"ש על מנת שהפסילה בפועל תחל להימנות. הפסילה המותנית חלה החל מהיום.

3. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ למשך 3 שנים,** שלא יורשע בגרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש יחד עם נהיגה לאחור, שתוצאתן גרם חבלה של ממש. ההתחייבות תיחתם במזכירות ביהמ"ש תוך 30 יום. לא יחתום, יאסר ל-3 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתן היום, ט"ו אייר תשפ"ב, 16 מאי 2022, בהעדר הצדדים.

מזכירות תעביר העתק מגזר הדין לצדדים.